

Ha szeretnénk visszarepülni Tündérországba, illetve gyerekkori romantikus álmaink közé (mára felnőtt nővé vált egykori lányok előnyben), akkor a Semmi lányt nekünk találta ki Jodi Taylor.

Nehéz írni a Semmi lánytól. Na, nem azért, mert rossz,éppenséggel ellenkezőleg: az egyedi, pozitívan furcsa hangulat kiemeli az átlagból a regényt. Továbbá a szereplők jól illeszkednek a furcsa világba, akiket az író szerencsére szellemesnek alkotott meg – remek párosítás e kettő. Jenny Dove árvává válik 13 éves korában szülei autóbalesete miatt; nagynénjéhez és nagybácsikájához, valamint unokatestvéréhez került, és életét nem könnyíti meg dadogása és önbizalomhiánya sem, aminek köszönhetően kipécézték az iskolában. Noha nem levéltenger, baglyok, házimanó vagy motoros óriás formájában, de az utolsó vészes pillanatban megcsillan főhősünk számára a remény: egy Thomas nevű ló jelenik meg.

A képzeletbeli állat állandó társává és idővel egyetlen barátjává és támaszává válik. A harmincas éveikhez közeledve egy férfi csöppen Jenny életébe: Russel, akihez gyorsan hozzámegy feleségül. Egyhamar kiderül, hogy nem biztos, hogy jó döntést hozott, ugyanis a „művész” férj rendszeresen iszik és félrelép. Ráadásul Thomas eltűnik. Itt az idő, hogy Jenny kezébe vegye a sorsát, és végre valakivé váljon. A vicces stílus kétélű fegyver: ha jól csinálják, nagyot vág, ellenben ha elrontják, bizony csorbulás lesz az eredmény – de jelen esetben a fegyver köszöni szépen, elég éles. A párbeszéd dinamikája és adagolása, avagy mennyisége

rendben van, és nem egyszer komikusak is. A szereplők mindegyikének van jó és rossz oldala is, nem lehet kizárólag szeretni vagy utálni őket.

Taylor így ebben a köntösben mesél nekünk a félelmekkel szembenezésről, a továbblépésről, a túlélésről, az önismeretről, az önmagunkért kiállásról. Egy biztos, hogy a Semmi lány egy nem semmi lány: nem felejtjük el könnyen. S nem is fogjuk, mert ez a Frogmorton Farm sorozat első része.